

РЕШЕНИЕ

№ 336

гр. гр. Хасково, 18.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, Х НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и седми октомври през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Георгиев

при участието на секретаря Геновева Р. Стойчева
като разгледа докладваното от Пламен Ст. Георгиев Административно
наказателно дело № 20225640200865 по описа за 2022 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Закона за
административните нарушения и наказания.

Образувано е по жалба от Д. Т. Д. от град Хасково срещу Наказателно
постановление № 22-1253-001091 от 10.06.2022 г. на Началник Сектор „Пътна
полиция“ при ОД на МВР - Хасково, с което на основание чл. 53 от ЗАНН, вр.
чл. 174, ал. 1, т. 1 от ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно
наказание – „Глоба“ в размер на 500 лева и лишаване от право да управлява
МПС за срок от 6 месеца за нарушение по чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП, като на
основание Наредба № Из-2539 на МВР на същия са отнети общо 10 контролни
точки. В жалбата се релевират оплаквания за необоснованост и
незаконосъобразност на атакуваното с нея наказателно постановление, което
било издадено при допуснато съществено процесуално нарушение. Счита, че
описаната фактическа обстановка била неясна и противоречива, а наложените
наказания – несправедливи, като излага конкретни и подробни съображения
по всеки пункт от жалбата. Моли съда да постанови решение, с което да

отмени атакуваното наказателно постановление на Началник Сектор „ПП” при ОД на МВР – Хасково, като претендира и присъждане на направените по делото разноски.

В съдебно заседание пред Районен съд – Хасково, редовно призован, се явява, като лично и чрез процесуалния си представител – адв. Д. Я. от АК - Хасково заявява в писмено становище, че поддържа подадената жалба и аргументира допълнителни доводи за незаконосъобразност на наказателното постановление, поради допуснати съществени процесуални нарушения при съставяне на акта за установяване на административно нарушение и издаване на наказателното постановление. Акцентираща на направеното още с жалбата оспорване на резултата от проведеното химическо изследване и поисканото в установения 7 – дневен срок от връчване на наказателното постановление извършване на повторен химически анализ на предоставената контролна проба.

Административнонаказващият орган – Началникът Сектор „ПП” при ОД на МВР - Хасково, редовно призован, не се явява и не изпраща представител по делото. В съпроводителното писмо изразява становище по жалбата и моли описаните в нея обстоятелства да не бъдат взети предвид, а атакуваното с нея наказателно постановление – потвърдено. Възразява, при условията на евентуалност, за прекомерност на направените от другата страна разноски.

Жалбата е подадена в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване акт, от лице, легитимирано да атакува наказателното постановление, поради което е процесуално допустима.

ХАСКОВСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД, за да се произнесе по основателността □, и след като се запозна и прецени събраните доказателства при извършената проверка на обжалваното наказателно постановление, намира за установено следното:

На 23.04.2022 г., в около 22:20 часа в град Хасково, жалбоподателят Д. Т. Д. от град Хасково, управлявал автомобил марка „***”, модел „****”, с рег. № *****, държава България, собственост на Н. Л. Д. по бул. „България”, в посока към кръстовището с бул. „Освобождение“. По същото време свидетелите В. Ж. Д. и П. Б. Б., двамата на длъжност „мл. инспектор“ в Сектор „Пътна полиция“ в ОД на МВР – Хасково, в изпълнение на

служебните си задължения, спрели в района на Съдебна палата – Хасково за извършване на проверка движещия се автомобил, управляван от жалбоподателя. В хода на проверката, водачът на моторното превозно средство в лицето на жалбоподателя Д. Т. Д. бил поканен да бъде тестван с техническо средство – „Алкотест Дрегер“ 7510 с фабр. № ARNA – 0174 за употреба на алкохол, но същият отказал, поради което на същата дата срещу него, на място, в негово присъствие бил съставен от свид. В. Ж. Д. Акт за установяване на административно нарушение, серия GA № 602856 от 23.04.2022 г. за нарушение по чл. 174, ал. 3 от Закона за движението по пътищата, който жалбоподателят подписал, а в съответната графа за възражения и обяснения по акта било посочено, че няма такива. Екземпляр от съставения АУАН му бил връчен на 23.04.2022 г., според отбелязаното в приложената разписка. На жалбоподателя бил издаден и съответно връчен Талон за медицинско изследване № 082644, като впоследствие била взета кръвна проба, след като лицето се явило в съответния център на лечебното заведение за даване на кръвна проба в рамките на предоставеното му време за това, според отбелязването, направено от лекар в лечебното заведение.

Според заключението на вещото лице, обективизирано в Протокол № 4 за химическо изследване за определяне на концентрацията на алкохол в кръвта от 4.05.2022 г., в изпратените за изследване проби кръв от лицето Д. Т. Д. се доказало етилов алкохол в количество 0.61 промила. Посочено е, че изследваната проба била запечатана със стикер серия A008758 № 082644.3, а проба, запечатана със стикер серия A008758 № 082644.4 се съхранявала като контролна.

Въз основа на тези данни, с Мотивирана резолюция № 22-1253-M000131 на Началник Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР-Хасково, административнонаказателното производство по Акт за установяване на административно нарушение, серия GA № 602856 от 23.04.2022 г. за нарушение по чл. 174, ал. 3 от Закона за движението по пътищата, съставен срещу Д. Т. Д. било прекратено.

Въз основа на данните от проведеното химическо изследване, на 02.06.2022 г. /налице е поправка с коректор на датата на съставяне на акта/, срещу жалбоподателя Д. Т. Д. бил съставен от свид. В. Ж. Д. Акт за установяване на административно нарушение, бл. № 237441 за нарушение по

чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП, който жалбоподателят подписал, а в съответната графа за възражения посочил, че не бил напълно убеден в достоверността на описаните данни в Протокол № 4 за химическо изследване за определяне на концентрацията на алкохол в кръвта от 4.05.2022 г. и щял да направи възражение в законоустановения срок

При издаване на на 10.06.2022 г. на наказателното постановление, административнонаказващият орган възприел изцяло описаната в АУАН фактическа обстановка, като наложил процесната санкция за описаното нарушение на основание чл. 174, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, след като пояснил, че наказанието се налагало за резултата от изследването на кръвната проба.

Наказателното постановление било връчено лично на лицето, чиято административнонаказателна отговорност била реализирана на 09.09.2022 г., според отбелязването в приложената разписка.

Въз основа на Заявление от Д. Т. Д., вх. № 272000-20455 от 15.09.2022 г., на основание чл. 27, ал. 3 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози бил поискан и проведен повторен химически анализ на взета кръвна проба за алкохол.

Според заключението на вещото лице, обективизирано в Протокол № 4А за химическо изследване за определяне на концентрацията на алкохол в кръвта от 06.10.2022 г., в изпратените за изследване проби кръв от лицето Д. Т. Д. се доказало етилов алкохол в количество 0.26 промила. Посочено е, че е изследвана контролната проба запечатана със стикер серия А008758 № 082644.4, със забележка, че пробата не отговаряла на чл. 26, ал. 4 от Наредба 1 от 19.07.2017 г.

Изложената дотук фактическа обстановка е категорично установена от представените по делото писмени доказателства, посочени на съответното място по – горе, както и от показанията на разпитаните в хода на делото свидетели. Съдът кредитира показанията на свидетелите В. Ж. Д. и П. Б. Б. относно обстоятелствата, свързани начина на извършване на проверката и констатациите, до които са достигнали при установяване на административното нарушение и тези, свързани със съставяне последователно на отделните актове за установяване на административно нарушение, като едноточни с останалия събран доказателствен материал.

Същите се основават на преки и непосредствени впечатления, досежно изнесените факти. Показанията на посочените по – горе свидетели, се приемат за истинни и в частта относно качеството на жалбоподателя на „водач“ на моторното превозно средство, спряно за проверка, като за този факт, жалбоподателят всъщност не възразява, имащо отношение към последващия въпрос за евентуалното авторство на деянието, описано в съставения акт за установяване на административно нарушение и издаденото впоследствие въз основа на него наказателно постановление, ако такова бъде установено.

При така установените факти съдът намира от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1 от Закона за движението по пътищата, изм. – ДВ, бр. 101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г., бр. 77 от 2017 г., в сила от 26.09.2017 г., на водача на пътно превозно средство е забранено да управлява пътно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или след употреба на наркотични вещества или техни аналози. По силата на чл. 174, ал. 1 от ЗДвП, наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина с концентрация на алкохол в кръвта, установена с медицинско и химическо изследване и/или с техническо средство, определящо концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишвания въздух: т. 1. над 0,5 на хиляда до 0,8 на хиляда включително – за срок от 6 месеца и глоба 500 лв. и т. 2. над 0,8 на хиляда до 1,2 на хиляда включително – за срок от 12 месеца и глоба 1000 лв. Следователно, деянието, за което са наложени на жалбоподателя административни наказания е обявено от закона за наказуемо.

Съставеният акт за установяване на административно нарушение формално отговаря на изискванията на чл. 42 от ЗАНН, не са допуснати нарушения на чл. 40 от ЗАНН, във връзка със съставянето му в присъствие и връчването лично на жалбоподателя, като този извод не се променя от факта, че самото техническо изготвяне на процесния АУАН е станало в отсъствие на лицето, сочено в него като нарушител – Д. Т. Д.. На същия е осигурена възможност да се запознае с неговото съдържание, както и да направи възражения по него, като нормата на чл. 44, ал. 1 от ЗАНН в новелата ѝ от 23.12.2021 г., както сам сочи жалбоподателят е в сила след издаване на

наказателното постановление, а в действащата към този момент редакция, срокът е 3 – дневен и той е бил удовлетворен в конкретната хипотеза. Възраженията на жалбоподателя за допуснати съществени процесуални нарушения при привличане към административно – наказателна отговорност със съставяне на акта за установяване на административно нарушение и при реализирането ѝ – с издаване на наказателното постановление, изразяващи се в неудовлетворяване на изискванията за необходимо съдържание също следва да се възприемат за неоснователни. Липсва основание да се възприеме и тезата на жалбоподателя за липса на основание да се даде кръвна проба, доколкото със съставяне на акта за установяване на административно нарушение в деня на извършване на процесното управление на МПС и деня на проверката, водачът на МПС е привлечен към административнонаказателна отговорност за деяние по чл. 174, ал. 3 от НПК, която норма включва в диспозицията си две възможни форми на изпълнителното деяние – отказ на водача да бъде тестван с техническо средство за употреба на алкохол и/или да даде кръвна проба за химическо изследване. Впоследствие, е прекратено административнонаказателното производство, именно поради факта на дадена кръвна проба за изследване, като по този начин обосновано е възприето, че целта на закона е изпълнена и липсва нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Не е налице порок в дейността във всеки от разгледаните по – горе аспекти и при подбор на релативната правна квалификация по чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП, която съответства на въведеното описание на деянието, а то от своя страна, макар и лаконично, е пълно от гледна точка изискванията на фактическия състав на посочената като нарушена норма, което пък го прави годно да удовлетвори изискването за обезпечаване правото на защита на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице в пълен предоставен от закона обем. АУАН е бил съставен от компетентно лице, съобразно данните за заеманата длъжност от страна на актосъставителя – мл. инспектор в Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР - Хасково, съответна на длъжността мл. автоконтрольор, с оглед възложените функционални задължения, съгласно Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи и с оглед разпоредбата на чл. 189, ал. 1 от Закона за движението по пътищата, който е извършил и корекцията относно датата на съставяне на акта, поради което в случая липсва допуснато процесуално нарушение от категорията на

съществени. На следващо място, обжалваното наказателно постановление е издадено от компетентен орган – Началник Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – Хасково, овластен по реда и на основание чл. 189, ал. 12 от Закона за движението по пътищата със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи. Наказателното постановление е издадено в кръга на неговите правомощия, спазени са формата и редът за издаването му, а по съдържанието си отговаря на изискванията на чл. 57 от ЗАНН, установяваща изискуемите реквизити, доколкото важи изнесеното по – горе относно съдържанието на съставения АУАН, възприето изцяло от наказващия орган.

В случая обаче, има друга категория процесуални пропуски на органите на МВР във връзка с процесния случай, които, поради връзката им в преценката по – същество, ще бъдат коментирани по – долу.

От материалноправна страна обстоятелствата, изложени в акта и наказателното постановление, проверени от съда с допустими по закон доказателствени средства, се установяват по недвусмислен и категоричен начин изложените в него фактически положения, но само отчасти. Доказано е че на посочените в АУАН и наказателното постановление дата и място жалбоподателят Д. Т. Д. управлявал автомобил марка „*****“, модел „*****“, с рег. № *****, държава България, след употреба на алкохол.

Изложеното обаче, не обосновава извод за осъществяване от обективна страна признаците на състава на административно нарушение по чл. 174, ал.1, т. 1, вр. чл. 5, ал. 3, т.1 от Закона за движението по пътищата, както деянието е квалифицирано от административнонаказващия орган, поради липса на установен елемент от фактическия състав.

В тази връзка, следва да бъде отбелязано, че вмененото нарушение по чл. 174, ал. 1, т. 1 НК е формално, на просто извършване и за неговото довършване на се изисква настъпването на допълнителни вредни последици – напр. причиняване на ПТП. Настъпването или липсата на такива последици подлежи на преценка при индивидуализацията на наказанието и не е определящо само по себе си за съставомерността на деянието.

За да бъде осъществен съставът на административно нарушение, предвиден в цитираната разпоредба, за което жалбоподателят е привлечен и съответно е реализирана отговорността, е необходимо деецът да управлява

моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта си над 0,5 до 0.8 на хиляда, установено по надлежния ред.

Като елемент от състава на нарушение в закона е посочена точно определена величина в границата над минимума, за съдържанието на алкохол в кръвта на дееца – 0,5 промила, очертаващи административнонаказателната му отговорност по т. 1 на чл. 174, ал. 1 ЗДвП до 0.8 на хиляда, за разлика от отговорността по административен ред по т. 2, където минимумът е по – завишен – 0,8 на хиляда до горния праг на стойността - 1.2 на хиляда, надвишаването на която обосновава ангажирането на наказателна отговорност. Следователно, точното ѝ определяне е от съществено значение за характера на отговорността на дееца. Тази величина следва да се установи по несъмнен начин само с предвидените от закона средства. Без каквото и да е съмнение, надлежният ред за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта в релевантното количество от над 0.5 до 0.8 на хиляда, достатъчно за съставомерност по текста на чл. 174, ал. 1 от ЗДвП, е с медицинско и химическо изследване и/или с техническо средство, определящо концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишвания въздух, респ. този Наредбата № 1 от 19 юли 2017 г. за реда за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози и в случая специалните правила са били изцяло съобразени на даден етап. По делото е доказано по несъмнен начин, че подсъдимият е употребил алкохол, но не е доказано, че концентрацията на алкохола в кръвта му е в границите, обосноваващи съставомерност на деянието. В случая, след като не е установено чрез субсидиарния подход за определяне количеството алкохол в кръвта - с техническо средство, приложим в хипотезите, в които лицето на практика отказва да даде кръвна проба за извършването на лабораторно изследване за определяне концентрацията на алкохол, след като е приел показанията на техническото средство, в настоящия случай е проведено медицинско изследване и видно от заключението на вещото лице, обективизирано в Протокол № 4 за химическо изследване за определяне на концентрацията на алкохол в кръвта от 4.05.2022 г., в изпратените за изследване проби кръв от лицето Д. Т. Д. се доказало етилов алкохол в количество 0.61 промила. Посочено е, че изследваната проба била запечатана със стикер серия А008758 № 082644.3, а проба, запечатана със стикер серия А008758 № 082644.4 се съхранявала като контролна. Въз основа на тези

данни, след прекратяване на административнонаказателното производство по Акт за установяване на административно нарушение, серия ГА № 602856 от 23.04.2022 г. за нарушение по чл. 174, ал. 3 от Закона за движението по пътищата, съставен срещу Д. Т. Д., едва на 02.06.2022 г. е съставен процесният АУАН, тоест, почти месец по – късно, а след като все пак своевременно е издадено НП – 10.06.2022 г. същото е връчено почти три месеца по - късно.

С оглед изложеното своевременно нарушителят е поискал повторно извършване на химически анализ, позовавайки се на законово признатата му възможност с чл. 27, ал. 3 от Наредба № 1/19.07.2017 г. от датата на връчване на наказателното постановление. Съгласно цитираната разпоредба, в седемдневен срок от връчване на наказателното постановление /каквато е и настоящата хипотеза/ или от предявяване на обвинението за престъпление по чл. 343б от Наказателния кодекс, изследваното лице може да поиска за своя сметка повторно извършване на химически анализ чрез органа по производството, ако обаче не е изтекъл срокът по чл. 26, ал. 4 от посочената наредба. Този срок към момента на депозиране на искането е бил изтекъл, но с текста на чл. 26, ал. 4 от Наредбата законодателят изрично е указал, че пробите по ал. 1 и контролните проби към тях се съхраняват за срок не по-малък от 3 месеца. Този императивно установен минимално предвиден период, макар формално да е бил изтекъл към датата на депозиране на искането, то това е станало единствено по причина, че наказващият орган не е взел предвид необходимостта от предприемане на последващи действия по гарантиране пълноценното упражняване правото на защита на лицето, след като още на 02.06.2022 г., то е възразило срещу резултата от пробата при съставяне на акта. Изложеното сочи на бездействие на административнонаказващия орган във връзка с надлежното упражняване на искане на нарушителя с правно основание чл. 27, ал. 3 от Наредба № 1/19.07.2017 г., вследствие на което е нарушено правото му на защита в производството по обжалване на наказателното постановление. В случая срокът за упражняване на правото по чл. 27, ал. 3 от Наредбата е спазен с подадената в 7-дневния срок от връчване на наказателното постановление жалба, а към тази дата тримесечният срок по чл. 26, ал. 4 от Наредбата за съхранение на пробите кръв е бил изтекъл единствено поради бездействието на органите на МВР своевременно да съставят процесния АУАН и да връчат

наказателното постановление, за което не е имало никакви пречки в поведението на жалбоподателя. Така или иначе обаче, правото на повторен химически анализ по чл. 27, ал. 3 от Наредба № 1/19.07.2017 г. е било обезпечено от административнонаказващият орган, който все пак е бил предприел действия по запазване на контролната проба, а проведеното повторно изследване на контролната кръвна проба сочи на неустановеност на концентрацията алкохол в съответните граници, като съставомерен признак от обективната страна на релевираното деяние по чл. 174, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. След като законодателят е допуснал провеждането на контролно изследване по чл. 27, ал. 3 от Наредба № 1/19.07.2017 г., то резултатите от него биха били, а в случая са и определящи в преценката относно наличието на основание за прилагане на санкцията. Констатираното процесуално бездействие на административно наказващия орган по връчване на санкционния акт от една страна и проведеното въпреки изтичане на срока по чл. 26, ал. 4 от Наредбата срок повторно изследване има за последица невъзможност да се установи действителната концентрация на алкохол и повдигнатото обвинение, с оглед различните резултат, се явява недоказано по тази причина. В този смисъл издаденото наказателно постановление се явява незаконосъобразно и подлежи като такова на отмяна от съда, съобразно разпределението на доказателствената тежест.

С оглед изхода на спора, и на основание чл. 63д от ЗАНН, в тежест на организацията, в чиято структура е административнонаказващият орган следва да бъдат възложени направените от жалбоподателя разноски за заплащане на възнаграждение на упълномощен по делото адвокат, с оглед представените доказателства, че същите са действително сторени в размер на 400 лева. В случая обаче, е отправено искане на другата страна за намаляването му, поради прекомерност, което изисква съдът да вземе отношение дали размерът е съобразен с фактическата и правна сложност на делото. Преценката е, че макар делото да не е приключило в едно съдебно заседание, то по своята правна сложност не се отличава от други аналогични случаи, а отлагането на делото се е налагало – веднъж поради неокомплектоване на преписката, а след това – поради нуждата да бъдат събрани допълнителни доказателства, като в това заседание обаче пълномощникът на жалбоподателя не се е явил. Изложеното обосновава тезата за необходимост размерът на разноските, които следва да бъдат

присъдени да бъде редуциран съобразно минимално установения относно възнаграждението на упълномощения адвокат по чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения на 300 лева, действащ към момента на договаряне.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22-1253-001091 от 10.06.2022 г. на Началник Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР - Хасково.

ОСЪЖДА ОД на МВР – Хасково да заплати на Д. Т. Д. от град Хасково, ул. „****“ № **, вх. *, ет. *, ап. **, ЕГН: ***** сумата в размер на 300.00 лева, представляваща направени по делото разноси за възнаграждение на упълномощен адвокат.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд - Хасково в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

/п/ не се чете.

Съдия при Районен съд – Хасково: Вярно с оригинал!

Секретар: Г.С.